

17. JUN 1956
TRYK

FLYVEBLAD NR. 1

fra Dansk Samling

523,518

vælgere — eller omtrent 20 pct. af samtlige — stemte ikke ved det sidste folketingsvalg, i september 1953, og 3655 stemte blankt. — Hvorfor?

I et demokratisk samfund kan man aldrig komme op på 100 pct.s stemmeafgivning (det er forbeholdt diktaturstater), men vi har dog oplevet valg her til lands, hvor henvend 90 pct. af de stemmeberettigede mødte.

Mon ikke over en kvart million vælgere ganske simpelt blev hjemme, fordi de var lede ved den form, vort politiske liv har antaget — og mon ikke mindst en kvart million af dem, som stemte, havde den samme opfattelse, men ikke vilde »spilde« deres stemme, som det hedder sig i valgpropagandaen.

En kvart million stemmer repræsenterer ved en valgdeltagelse på 90 pct. 17-18 folketingsmænd.

Det er til denne kvarte million — og den kvarte million, som stemte med ulyst — at Dansk Samling hermed henvender sig. Ikke for at drive politisk spekulation i en almindelig utilfredshed, men for at drage en del af denne store befolkningsgruppe ind i et frit, men aktivt samarbejde for at føre en ny politik igennem i Danmark.

Dette vort første flyveblad er et led i disse bestræbelser. Vi kan dog ikke i dette blad give en blot nogenlunde fyldestgørende redegørelse for Dansk Samlings arbejde og politiske forslag, men læseren indbydes til at fortsætte bekendtskabdt med os gennem et halvt års gratis tilsendelse af vort månedsblad: *Nyt fra Dansk Samling*. Desuden vil vort sekretariat gerne give Dem alle de oplysninger, De måtte ønske om Dansk Samling arbejde og organisation.

EN POLITISK MENTALITETSÆNDRING der må omfatte os alle!

DE ER VANT TIL at partierne kalder på Deres magelighed og egoisme. — Ikkesandt, vi kender allesammen melodien: »Stem på os, så går skatterne ned — enten falder regeringen, eller også stiger priserne — se på Deres skatteblanket og stem på os — mere af dit, mere af dat, stem på os!«

Når dansk politik idag på så mange områder er gået i hårdknude, og når politik er noget, som mange mennesker ikke rigtig vil være bekendt at give sig af med, så er dette vist noget af forklaringen.

Ingen vover at stille krav til sine egne om større indsats — ingen vover et sige lige ud af posen: »Væk med selvmedlidenheden, lad være med at knurre over, at andre har det bedre, spyt selv i næverne og tag fat!«

Sådan tør politikerne ikke sige, for så tror de, at vælgerne vil svigte til fordel for andre, som stadigvæk lover guld og grønne skove.

Den såkaldte tillidskrise

De borgerlige partier har sagt, at de ikke har tillid til socialdemokraterne.

Det er rigtigt, det er der ikke — men der er heller ikke tillid til de borgerlige partier.

De borgerlige partier har nemlig heller ikke turdet bryde med den tradition, der går ud på, at vælgerne, d.v.s. befolkningen, skal behandles som rådne æg: med lige dele nænsomhed og foragt.

De borgerlige partier havde nu alle muligheder for at vise os vejen fremad mod sundere økonomiske tilstande — og for samtidigt for at erobre et moralsk førerskab, der kunne genskabe respekten for politik hos almindelige vælgere.

I stedet for lagde man armene over kors. Vi vidste allesammen, at en ny regering måtte starte sin virksomhed med at lægge byrder på os. Det tav man med — man ville have magten, før de ubehagelige sandheder skulle siges.

Heller ikke de borgerlige partier mente altså, at befolkningen var værdig til at høre den usminkede sandhed.

Imellem mennesker indbyrdes gælder det, at ingen rigtig respekterer den mand eller kvinde, der skiftevis fedter for sine omgivelser og prøver at skjule noget ubehageligt for dem. Sådan noget bunder altid i, at vedkommende er bange for sine medmennesker, og det mærkes altid, hvor meget han eller hun end påberåber sig idealistiske motiver. Omgivelsernes svar er altid en kold ligegyldighed.

Giv plads for ungdommen!

Blandt de smukke ord i Danmark Riges Grundlov, som heller ikke betyder noget, er også nogle om fri adgang til erhverv, beskæftigelse og uddannelse!

Netop nu skal de første af de unge, der hører til »de store årgange« ind i erhvervslivet som lærlinge. Men indenfor en række fag er der - skønt mangel på arbejdskraft i fagene - skabt et monopol, som spærrer for den nødvendige tilgang.

Uden indgriben fra lovgivningsmagten har de store organisationer truffet aftaler, der tilsidesætter grundlovens løfter — og de ufaglærtes antal og arbejdsløshedstal stiger voldsomt i de kommende år, hvis folketingets medlemmer ikke samler mod til at trodse organisationsmisbruget.

»Organisationsdemokratiet«, som Hedtoft lovpriser, som tidens styreform, er ganske simpelt sagt usminket organisationsdiktatur.

Men krisen er mere end en politisk krise

Skal der gøres noget ved dette her, så skal der en mentalitetsændring til. Men intet er lettere end at kræve en ny mentalitet af politikerne! Det er da også ganske gratis — og derfor ville det blot være en ny tur omkring den varme grød, om vi nøjedes hermed.

Den beske sandhed er, at denne mentalitetsændring må omfatte os alle sammen.

Det er nemlig noget meget alvorligere end en politisk krise,

Hjemmenes og børnenes tryghed skal underbygges af lovgivning

vi har med at gøre. Det er en moralsk og folkelig og social krise, som stikker meget dybere end til valutabalancen og den politiske lede. — Og når vi overhovedet starter med at tale politik i denne sammenhæng, så er det, fordi politikerne puster til ilden i stedet for at slukke den, og fordi en indsats mod denne mere omfattende menneskelige krise ikke kan gøres uden om eller på trods af det offentlige liv.

For det politiske er ikke og kan ikke på nogen måde gøres til noget isoleret. De forskellige »kriser«, som vi har i det lille velbjergede og socialt fremskredne Danmark, hænger sammen.

Trods den af vore officielle talsmænd meget roste sociale standard har vi i dag både en opdragelseskriser, en skilsmissekrise, en neurosekrise og — som det nyeste symptom på den samme sygdom — en trafikkrise. I alle tilfælde har det noget at gøre med, at man varetager sine egne interesser på en kortsynet og hensynsløs måde. Og med, at vi i for ringe grad har lært, at samarbejde ikke kan lykkes uden afsavn, selvdisciplin og respekt for andres værd — såvel i ord som i handling.

Mange arbejder i dag med disse problemer. Socialt og folkeligt gøres der mange steder en værdifuld indsats. Men det uhyggelige er,

at dette arbejde modvirkes af, at det offentlige liv præges af en tendens til at gå udenom de ubehagelige sandheder — til at »skåne« folk — til at være sig selv og sin klasse nok — til at lappe på overfladen i stedet for at skære til ondets rod, hvilket vil kræve et brud med al selvmedlidenhed og et krav om arbejde og offervilje.

Det politiske dødvande

Indenrigspolitisk går mange ting, som alle erkender som nødvendige, i fisk gang på gang. Skattereformen er der arbejdet på i årevis, uden at man er kommet ret langt. Boligmangel er ikke afhjulpet — nu bremses byggeriet igen og gøres til en brik i det politiske spil. Det vil vare længe, før man for alvor kan tage fat på at sanere de mørke og uhumske overbefolkede kvarterer i de store byers indre. Huslejepolitikken er forkludret, således at huslejen ikke afgøres af boligens størrelse og kvalitet — men af, under hvilken lov den til-

fældigvis er bygget. Bevægeligheden på arbejdsmarkedet er for ringe, også det er alle enige om. Det er for vanskeligt for nye virksomheder at tage konkurrencen op med de gamle, der begunstiges af staten, fordi særinteresserne påvirker staten til at sikre de gamle. Og valutaproblemet plager os med korte mellemrum; de mange hastige »kriseforlig«, som dette giver anledning til, gør vort erhvervsliv usikkert og giver

Tilliden til pengenes værdi og til fremtiden må genskabes

Den økonomiske situation vil sikkert snarere forværres end forbedres i den nærmeste tid på grund af den dårlige høst og på grund af, at vore nabolande bliver dygtigere og dygtigere til at producere og konkurrere. Vi skal være endnu dygtigere og endnu mere energiske for at kunne følge med!

På det økonomiske område kræves en indsats for at udnytte og opmuntre initiativet, for at fremme investeringen — dette kræver igen tillid til pengenes værdi og til fremtiden i det hele taget. Og der kræves en omfattende indsats for at få åreforkalkningen ud af erhvervslivet og arbejdsmarkedet! Ikke mindst, når de store fødselsåringer kommer ud og skal i lære eller på anden måde ind i samfundslivet, er de store krav: bevægelighed og initiativ og fremtidsmod.

Nogle må have mod til at sige sandheden

På det sociale område er reformerne endnu ikke ført til bunds. Der er stadig grupper af mennesker herhjemme, der ikke kan være tjent med den behandling, samfundet giver dem. Det gælder enlige mødre, det gælder beboere af slumkvarterer og andre forholdsvis små grupper, som er ladt i stikken, fordi de store organisationer ikke kan bruge deres utilfredshed til at skaffe sig magt med!

en følelse af, at tidligere ofre har været forgæves. På samme dårlige måde virker det, at ingen har tillid til, at pengenes værdi ikke yderligere vil forringes. En klassebetonet politik vil fremme en inflation — derfor tør folk ikke spare op — vi får for ringe investering — og så må staten bøde på den manglende tillid til fremtiden ved hjælp af lotterispil, hvorved man lokker folk til at spare gennem udsigten til gevinst. Herved nedbrydes yderligere respekten for arbejde og personlig indsats — og drømmen om lykken, det urealistiske og usunde livsgrundlag: drømmen om gevinst uden tilsvarende indsats — fremmes altså af staten.

Husmoderen mærker i særlig grad pengeforringelsen gennem varefordyrelsen

upersonliggørelse, der gør mennesket til slave.

De borgelige partier har selv sagt meget travlt med at tale om de dårlige sider, det moderne velfærdssamfund er ved at få! For det passer meget godt i deres kram, d.v.s. i kampen mod socialdemokraterne — men det er uheldigt at tale ensidigt herom, for de, der vil lukke øjnene for de sociale problemer og skyde medmenneskets nød fra sig, vil udnytte talen om velfærdsstatens skyggesider.

Der er i dag brug for, at nogle har mod til at sige hele sandheden om det sociale problem i dag:

både, at det ikke er løst til bunds, materielt set —

og, at det materielle ikke er et mål i sig selv og endda kan gøre mennesker til slaver.

Partipolitisk betaler det sig at dele sandheden, d.v.s. forenklen, som bl. a. mange af Knud Kristensens tilhængere gør, når de taler om, at vi behøver en fastere borgerlig politik — men lukker øjnene for det sociale ansvar.

Udenrigspolitisk skal vi ikke altid tage det »billigste«

Udenrigspolitisk er der også tradition for, at Danmark skal gøre det billigste til enhver tid.

Vi så i 1930'erne, hvordan Danmark støttede Folkeforbundet, da dette så ud til at være det billigste. Da det ville koste ofre og mod at standse Italien og senere Tyskland, var Danmark med til at vælge den — i øjeblikket — billigste udvej: at lade stå til. Denne den vestlige verdens fejhed skulle blive uhyggelig kostbar. Da den 9. april kom, valgte vi, — naturligvis, det var jo den eneste konsekvens af vor

holdning — at undlade at kæmpe. Havde ikke befolkningen uden om politikerne gjort oprør mod føjelighedspolitikken, ville vi i dag have stået som overvundet fjendeland. Efter krigen så det ud til, at det skulle være anderledes — nogle vil mene, at vi med indmeldelsen i Atlantpagten valgte en ny linie. Vi må dog ikke glemme, at denne udvej også var den billigste af de foreliggende muligheder! Skulle vi have arbejdet sammen med Sverige og Norge i et nordisk forbund, var det blevet dyrere. Idag har vi

skubbet en stor del af vore forsvarsudgifter over på amerikanske skatteydere — der er ingen grund til at tro, at svenskerne ville have betalt lige så meget!

Overfor forsvaret gør samme kortsynethed sig gældende. Det skal være så billigt som muligt. Politikerne spørger ikke om, hvorvidt det er nok til at sikre os i en rimelig grad. Det store spørgsmål for dem er: kan vælgerne tåle så store byrder uden at svigte vort parti?

Tysklands genoprustning

I den allerseneste tid har vi oplevet, at man er blevet enige om at bevæbne Vesttyskland — østtyskerne var allerede bevæbnet.

Og atter oplevede vi, at den danske holdning var passiv lige til det sidste øjeblik, hvor en protest ville have været helt latterlig.

Hvorfor?

Selvfølger, fordi politikerne ved, at hele problemet er upopulært. Det er nemmest ikke at have en politik. Det er nemmest at slette sig selv ud under påskud af, at »vi kun er et lidet land«. Herved underbygges imidlertid omverdenens følelse af danskernes almindelige fejghed — og indadtil underbygges troen på, at kun de store og de mange kan udtale sig. *Intet er mere forkert!* Et lille folk, der har et moralsk mod og en folkelig selvtillid, kan betyde langt mere end dets indbyggerantal berettiger til! Tænk på Finlands og Norges eksempler! Det er en sløj varetagelse af befolkningens interesser at vente til bagefter med at udtale sig om udenrigspolitik. Dansk støtte til de franske krav om garantier mod tysk national militærpolitik og om, at briterne skulle love aktiv deltagelse på fastlandet ville have været meget værdifuld. Af fejghed lod vi Frankrig stå alene om at forsvare interesser, der i høj grad var danske også.

Tragedien Sydslesvig

I sidste øjeblik kom vore politikere i tanker om, at vi måske kunne efterligne franskmændene og opnå visse fordele for sydslesvigerne ved at knytte problemet til Tysklands optagelse i A-pagten.

Få timer før traktaten skulle underskrives, nævnte vore repræ-

Styrk først dem, der skal sikre Folkepensionen!

Dr. med. Kirsten Auken, der ved valgene siden 1945 har været Dansk Samlings kandidat i Aarhus amt, skriver i en debat om folkepensioneringen (et forslag, som politisk først blev fremsat af Dansk Samling i juli 1945):

Alle ønsker en god og svarlig folkepension, og ca. en trediedel af hele vælgerkredsen er over 55 år og er eller nærmer sig den alder, hvor aldersrenten eller folkepensionens størrelse er af vital betydning. Det politiske parti, der virkelig tager sig af de ældres og gamles retmæssige krav om en tryk og sikret alderdom, vil opnå en ikke ringe magt, da det vil repræsentere et stadigt stigende antal vælgeres interesser.

Der tales om en folkepensionsordning i 1965 på 2 milliarder — altså det dobbelte af vort nuværende militærbudget inden nedskæringen. Hvis denne store udgift ikke skal hvile urimelig tungt på de unge familier med forsørgerbyrden over for børnene, må produktiviteten sættes betydeligt i vejret. Men omkring 1965 vil vi også have 100 til 150.000 flere unge, end vi nogensinde før har haft i dette lands historie. Mon ikke det netop af hensyn til drømmen om folkepensionen var realistisk og rigtigt at give de store årgange en god start med en aktiv in-

stantanter, at vi altså havde noget at sige om Sydslesvig.

Det var alt for sent. Det var altfor vagt. Man fik en forstemmende fornemmelse af, at hele denne nedværdigende komedie kun var beregnet på at afværge den bjæmlige kritik af Danmarks manglende sydslesvigpolitik. Nu kan man dog henvisse til, at vore synspunkter blev ført frem — og ansvaret kan d'herrer politikere lægge på de »andre« — i dette tilfælde altså stormagterne.

I forvejen var sydslesvigproblemet forkludret som følge af, at det blev til en brik i den indenrigspolitiske magtkamp. End ikke de beskedne krav, man i den såkaldte »oktobernote« stillede, havde man gjort meget for at holde fast på. Man må jo sikre

vestering i deres uddannelse og arbejdskraft med henblik på en øget produktivitet?

Om knap 2—3 år begynder de første unge af de store årgange at melde sig på arbejdsmarkedet. Vil samfundet bygge specialarbejder- og fagskoler til disse mange unge? Det almindelige udbud af lærlingepladser forslår ikke. Vil man bygge sognegårde og klubhuse, da fritiden er det stigende ungdomsproblem? Vi har i 10—12 år vidst, at de ville komme, de store ungdomsårgange. Hvilke ofre har vi påtaget os, for at deres start ikke skal blive ringere end vor?

Investerer vi ikke ret betydelige beløb i vort bedste aktiv, vor ungdom, vil vi få en stigende overvægt af ufaglært arbejdskraft og næppe en tilstrækkelig øget produktion, men uden produktionsstigning ingen folkepension.

Kirsten Auken.

sig et godt forhold til vor store nabo i syd.

Om sydslesvigproblemet må vi i dag sige, at der ikke er andet at gøre end at yde støtte til det kulturelle arbejde i hele landsdelen i størst muligt omfang. Denne støtte må ydes for at give de mennesker, der lever der, mulighed for at vælge den kultur og den livsform, som de selv ønsker — og som de ønsker for deres børn.

Vælgerne afgør om støtten til Sydslesvig skal blive mere end ord

Om fremtiden for Sydslesvig må vi sige, at så længe det danske folk finder sig i og i så høj grad stemmer på politikere, der ikke forstår problemet eller ikke har

indsigt og mod til at tage stilling — så længe i hvert fald vil det officielle Danmarks støtte i det væsentlige bestå af ord.

I hvor høj grad disse ord er hykleri, har vi set eksempler på, idet alle partier har været enige om at fordømme den tyske procentklausul, der hindrer danskerne dernede i at blive repræsenteret i landdagen i forhold til deres styrke — medens der herhjemme er et politisk flertal for at opretholde en ganske tilsvarende procentklausul, som ovenikøbet er i strid med grundloven...

Gold fornærmethed skader vort forsvar

Fra mange forskellige kredse er der strømmet protester til regeringen mod vor tilslutning til vesttysk genoprustning.

Harmen er forståelig — det er tragisk, at tyskerne får våben igen, og konsekvensen kan ikke forudses.

Men det virkelig tragiske er den danske slaphed. Dansk veghed er medansvarlig for, at tyske tropper skal sikre A-pagten nordflanke. Og dansk veghed kan om ikke mange år blive skyld i, at nye tyske divisioner skal beskytte os — når vi ikke selv gider!

Når så Danmarks udenrigspolitiske veghed og forsvarspolitiske slaphed er suppleret med indenrigspolitiske tendenser til småkævlery og klassepolitik, kan man selvfølgelig godt gå hen og blive rigtig godt sur og sige:

»Næste gang bliver jeg værneværd — nu vil jeg ud af hjemmevernet — lad mig så hellere blive militærnægter« — eller hvilket udtryk for fornærmelse man nu bruger.

Men den gælde fornærmelse er med til at skade Danmark endnu mere, indadtil som udadtil. Kun ved at bide tænderne sammen og bygge et Danmark, der er lidt mindre vegt, og som har lidt mindre selvmedlidenhed end hidtil, kan vi se fremtiden i møde efter dette.

Fører følelsesbølgen mod tysk genoprustning til, at det danske folk stikker hovedet endnu længere ind i busken,

får vi et tungt medansvar — med alle de katastrofale følger, historien lader os ane, at dette vil få.

Der må brydes afgørende

med hele denne danske tendens til at gå uden om de vanskelige problemer. Det er en grundigt indarbejdet tradition — brudet kan ikke ske pludseligt, det vil kræve hårdt arbejde i mange år. Det vil ingen personlig gevinst give i form af penge og prestige.

Vi har således intet at lokke Dem med. Kun dette ene: at vi tror, det arbejde, der skal gøres, er meget nødvendigt og alvorligt, hvis det danske folk ikke skal gå til i selvmedlidenhed.

De fleste ville nøjes med at snakke om disse ting. Men det har vist sig, at snak uden handling kan være værre end ingen ting. For ved at lade kritikken blive hængende i den blå luft over kaffebordet, gør man det til en mode, at der ikke skal følge handling efter. Og så kan politikerne med god ret sige, at kritikken jo ikke betyder ret meget.

Derfor vil det blive nødvendigt ved siden af og i forlængelse af et kulturelt og folkeligt arbejde med disse tanker at angribe de nuværende partiers monopol på politisk magt.

Sparrereglen for nye partier gør det endnu mere nødvendigt at bryde partiernes trykke magtbesiddelse — inden denne magt bliver befæstet i den grad, at der ikke kan stilles noget op, før vi kommer ud i en katastrofesituation.

Tør De være med i dette arbejde? Tænk Dem godt om, inden De svarer, for vi har jo ikke lovet Dem andet end arbejde og atter arbejde og en lang ventetid, før disse tanker for alvor slår igennem.

Men tænk Dem ikke for længe om. Jo før dette arbejde får kraft, des bedre.

Hvis De ikke med det samme har mod til at slutte Dem til Dansk Samlings arbejde for en folkelig rejsning og politisk fornyelse, bør De følge det gennem et abonnement på **Nyt fra Dansk Samling.**

Det koster kr. 3,50 for et år og tegnes ved beløbets indsendelse i frimærker eller pr. giro, anvisning el. lign. til ekspeditionen:

Carl Haugsted, Sdr. Ringgade 61, Aarhus. Giro 51360.

Ønsker De
en ny politik,
maa De selv være
med til at skabe den!

Dansk Samling

er et aktivt fællesskab
for en politisk fornyelse.

Dette flyveblad

er udsendt af Dansk Samlings landsorganisation under redaktion af landssekretæren, C. Haugsted, Sdr. Ringgade 61, Aarhus, som gerne giver alle oplysninger om Dansk Samlings arbejde og organisation.

Benyt Dem af nedenstående tilbud om et halvt års gratis abonnement på vort blad, hvis De vil »se os an«, inden De tegner fast abonnement.

Benyt dette tilbud snarest!

PARTISTYRET tilraner sig al magt —

Den politiske ensretning truer radioen

Med folkestyrets lovsange på læberne har de tre store partier gennem valgloven monopoliseret den lovgivende myndighed for sig selv. Ved deres beherskelse af så godt som hele pressen, har de samme partier kunnet kvæle oppositionen og »bortforklare« partidiktaturets fremmarch også på andre felter. — Nu står statsradiofonien for tur vedrørende den politiske ensretning, idet de nye planer om radiorådsrepræsentation betyder, at folketingets partier alene skal være bestemmende med hensyn til radiorådets sammensætning. Derved vil Kristelig Lytterforenings repræsentation sættes ud.

Vi er (i overensstemmelse med vore tanker om decentralisation) af den formening, at partipolitikere bør have

mindst mulig indflydelse på radioens ledelse. Direkte lyttervalg (så de, der betaler, er medbestemmende om ledel-

sen) er mest tiltalende; i hvert fald bør der ellers være udvidet adgang for kulturelle institutioner og foreninger til repræsentation.

Politikerne skal ikke have udvidet magt. - Deres opgave alene bør være lovgivningens — og ikke den samtidig, direkte eller ved partistråmænd, at administrere.

Den nye, påtænkte politiske magtudvidelse kan forhåbentlig åbne fleres øjne for det nødvendige: at der rejses politisk modstand mod partivældet

Gratis

DANSK SAMLING stiller op til kommende valg!

Enhver, der ønsker at gøre sig bekendt med Dansk Samlings synspunkter, tilbydes herved GRATIS tilsendelse af månedsbladet »Nyt fra Dansk Samling« i et halvt år. Udfyld og afsend nedenstående tryksag med det samme, De har den ved hånden!

Dansk Samlings sekretariat, Sdr. Ringg. 61, Aarhus

Telefon: 4 21 50 . 5 82 50

N. f. D. S. 10

Tryksag

Undertegnede ønsker gratis tilsendelse af Nyt fra Dansk Samling i et halvt år. (Brug BLOKBOGSTAVER)

Navn

Stilling

Postadr.

Kan nedlægges ufrankeret i postbrevkasserne

5

Nyt fra Dansk Samling, eksp.

**Haugsteds Bogtryk,
Silkeborgvej 257,
AABYHØJ**

Reserveret postvæsenet